№ 89 (421) Rok III. Warszawa, 21 kwietnia 1922 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM ŚWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) Instytucji państwowych i komunalnych mk. 200 za wiersz nonparelu. b) Instytucji i osób prywatnych 250 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz; za każdy następny raz 25 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 500 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 800 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczaniem do domu 600 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji 25 mk.

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój № 38. Administracja pokój № 37. Telefon № 417-03.

Treść numeru 89-go.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 1 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie zmiany rozporządzenia wykonawczego z dnia 22 marca 1921 r. o czasie pracy w zakładach handlowych.

Na mocy art. 19 ustawy z d. 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. Rz. P. r. 1920, № 2, poz. 7) oraz ustawy z d. 14 lutego 1922 r., zmieniającej ustawę z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. № 14, poz. 127) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu wykonawczem Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dn. 22 marca 1921 r. o czasie pracy w zakładach handlowych (Dz. U. R. P. № 47, poz. 291) wprowadza się następujące zmiany:

1) Paragraf 4 tego rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie: „Najdalej po każdych sześciu godzinach pracy pracownikom zakładów wyszczególnionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, zatrudnionym na mocy umowy pracy, winna być zapewniona conajmniej jednogodzinna przerwa podczas której pracownik może opuścić miejsce pracy".

2) Paragraf 5 wymienionego rozporządzenia skreśla się.

3) Paragraf 6 wymienionego rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie: „Zgodnie z art. 2 ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu, w brzmieniu ustalonem ustawą z d. 14 lutego 1922 r. (Dz. U. Rz. P. № 14, poz, 127)—czas sprzedaży towarów i otwarcia zakładów objętych niniejszem rozporządzeniem nie może przekraczać dziesięciu godzin dziennie bez przymusowej przerwy w południe".

4) Paragraf 12 wymienionego rozporządzenin otrzymuje następujące brzmienie: „Powiatowe władze samorządowe, a w miastach wyłączonych ze związku powiatowego rady miejskiej określą dla poszczególnych miejscowości godziny otwierania i zamykania zakładów, objętych niniejszem rozporządzeniem, jednolicie dla każdego rodzaju zakładów po wysłuchaniu stron zainteresowanych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski.*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski.*

USTAWA

z dnia 17 lutego 1922 r.

o państwowej służbie cywilnej.

(Ciąg dalszy)

Rozdział IV.

Zmiany w stosunku służbowym i rozwiązanie stosunku służbowego.

Art. 52. O ile dobro służby tego wymaga, właściwa władza może przenieść urzędnika do innej miejscowości i na inne stanowisko służbowe nie niższego stopnia służbowego, w tej samej kategorji urzędników i w tym samym dziale zarządu państwowego.

Przy przeniesieniach z urzędu lub w drodze konkursu należą się urzędnikowi koszty przeniesienia.

Przy przeniesieniach na prośbę urzędnika przyznanie kosztów przeniesienia zależeć będzie od decyzji właściwej władzy naczelnej.

Do przesiedlenia się należy urzędnikowi wyznaczyć odpowiedni termin i zwolnić go na odpowiedni czas od pełnienia służby, uwzględniając przytem jego warunki osobiste i rodzinne.

Art. 53. Urzędnik może przejść na własną prośbę do innego działu zarządu państwowego, o ile dotychczasowa jego władza przełożona na to zezwoli.

Art. 54. Gdy wskutek zmiany w organizacji władz i urzędów niema czasowo dla stałego urzędnika odpowiedniego stanowiska służbowego tego samego stopnia służbowego w tym samym dziale zarządu państwowego, urzędnik przechodzi w stan nieczynny.

O ile zajdą okoliczności, nie pozwalające ze względu na dobro służby na dalsze piastowanie przez urzędnika stałego stanowiska służbowego tego samego stopnia służbowego w tym samym dziale zarządu państwowego, Rada Ministrów na wniosek szefa właściwej władzy naczelnej może go przenieść w stan nieczynny, o ile nie nastąpi przeniesienie do innego działu zarządu państwowego na podstawie art. 53.

Urzędnicy służby zewnętrznej Ministerstwa Spraw Zagranicznych mogą w analogicznych wypadkach być przeniesieni w stan rozporządzalności. Porządek, terminy i warunki takiego przeniesienia określi Rada Ministrów.

Art. 55. Przez cały czas pozostawania w stanie nieczynnym urzędnik pobiera w pełnej mierze należne mu uposażenie służbowe.

Czas, spędzony w stanie nieczynnym, zalicza się urzędnikowi tylko do wymiaru emerytury.

Art. 56. Urzędnik w stanie nieczynnym może być w każdej chwili powołany z powrotem do służby czynnej, o ile jednak powołanie takie nie nastąpi w ciągu pół roku od chwili przeniesienia urzędnika w stan nieczynny, należy go przenieść na emeryturę.

Art. 57. Urzędnika, wybranego do ciała ustawodawczego, zwalnia się na czas trwania mandatu od sprawowania urzędu z równoczesnem wstrzymaniem mu na cały ten czas uposażenia służbowego.

Po wygaśnięciu mandatu urzędnik powraca do sprawowania swego urzędu, względnie urzędu równego stopniem służbowym w tym samym dziale zarządu państwowego.

Czas sprawowania mandatu do ciała ustawodawczego zalicza się całkowicie do czasu służby (wysługi lat).

Działalność urzędnika w czasie wykonywania mandatu poselskiego nie może pociągnąć dla niego żadnych represji służbowych.

Postanowienia ustępu pierwszego tego artykułu nie dotyczą ministrów i podsekretarzy stanu.

Art. 58. Stosunek służbowy urzędnika stałego i prowizorycznego oraz praktykanta można rozwiązać poza wypadkami, przewidzianemi w rozdziale V ustawy niniejszej, przez dobrowolne wystąpienie urzędnika (praktykanta) ze służby państwowej; stosunek zaś służbowy urzędnika prowizorycznego i praktykanta—nadto przez jednostronne zarządzenie władzy, pod warunkami, wskazanemi w art. 62—63 włącznie.

Art. 59. Urzędnik zarówno w służbie czynnej, jak w stanie nieczynnym, ma prawo zgłosić wystąpienie ze służby państwowej.

Zgłoszenie takie wnosi się na piśmie do władzy służbowej.

Art. 60. Zgłoszenie wystąpienia wymaga przyjęcia ze strony tej władzy, która urzędnika mianowała.

Przyjęcie zgłoszenia można uzależnić od należytego oddania urzędowania, ostateczną zaś decyzję co do przyjęcia zgłoszenia odroczyć tylko wtedy, gdy urzędnik pozostaje w śledztwie karnem lub dyscyplinarnem, lub zalega z zobowiązaniami pieniężnemi, wynikłemi ze stosunku służbowego.

Art. 61. O ile urzędnikowi nie zakomunikowano żadnej decyzji w sprawie jego zgłoszenia w ciągu czterech tygodni, zgłoszenie to uważa się za przyjęte.

Przeciwko warunkowemu przyjęciu lub odroczeniu przyjęcia zgłoszenia o wystąpieniu ze służby urzędnik może wnieść w ciągu piętnastu dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem swej władzy służbowej zażalenie do władzy naczelnej, która najdalej w ciągu miesiąca wyda ostateczną decyzję.

Art. 62. Rozwiązanie stosunku służbowego urzędnika, którego mianowano do odwołania (prowizorycznie), może nastąpić każdej chwili z zarządzenia władzy przy zastosowaniu przepisów art. 5.

Służba prowizoryczna nie może trwać bez zgody urzędnika dłużej niż lat pięć.

Art. 63. Stosunek służbowy praktykanta można rozwiązać, gdy władza, która go przyjęła, uzna, że nie jest zdatny do sprawowania urzędu w którego zakresie służba przygotowawcza się odbywa.

O ile zachowanie się praktykanta było przez czas pełnienia służby przygotowawczej bez zarzutu, należy mu przyznać zasiłek w wysokości jedno do dwumiesięcznego wynagrodzenia.

Przy rozwiązaniu stosunku służbowego z powodu niezłożenia w przepisanym terminie egzaminów praktycznych, wymaganych do uzyskania nominacji na urzędnika stałego, rozstrzygać będą przepisy o egzaminach, wydane dla właściwego działu zarządu państwowego i właściwej kategorji urzędników.

Art. 64. Przez dobrowolne wystąpienie ze służby, jak również przez rozwiązanie stosunku służbowego, w myśl postanowień powyższych (art. 59 do 63 włącznie) urzędnik (praktykant) i jego rodzina tracą wszelkie prawa, wynikające ze stosunku służbowego.

W razie ponownego wstąpienia do służby państwowej przywrócenie praw, nabytych poprzednią służ-

bą, może nastąpić za zgodą właściwej władzy naczelnej.

Art. 65. Mianowanie urzędnika będzie uznane za nieważne, a urzęduik wydalonym ze służby, jeśli mianowanie uzyskał na podstawie dokumentów fałszywych lub nieważnych, albo wyjdą na jaw okoliczności, w myśl obowiązujących przepisów nie dopuszczające mianowania.

Orzeczenie o unieważnieniu nominacji i wydaleniu ze służby wyda właściwa władza na podstawie opinji komisji kwalifikacyjnej (art. 20) co do zaistnienia okoliczności w ust. 1-ej przewidzianych.

Roździał IV.

Odpowiedzialność służbowa.

Art. 66. Bezpośrednio i pośrednio przełożona władza ma prawo wytykać i ganić podległym urzędnikom niewłaściwości w urzędowaniu lub zachowaniu się oraz niedbalstwo w służbie.

Art. 67. Urzędników, którzy naruszają obowiązki swego stanowiska i urzędu w służbie lub poza służbą przez czyn, zaniechanie lub zaniedbanie pociąga się, niezależnie od ich sądowej odpowiedzialności karnej lub cywilnej, do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub porządkowej według przepisów ustawy niniejszej.

Art, 68. Urzędnik ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za występki służbowe, odpowiedzialność zaś porządkową za wykroczenia służbowe.

Art. 69. Występkiem służbowym jest takie naruszenie obowiązków służbowych, które powoduje obrazę interesu publiczeego, lub naraża dobro publiczne na szkodę.

Wykroczeniem służbowem jest każde naruszenie obowiązku służbowego, nie posiadające wyżej podanych znamion występku służbowego.

Zbieg kilku wykroczeń służbowych lub ich powtarzanie się, jak również wykroczenie śród okoliczności szczególnie obciążających — uważa się za występek służbowy.

Art. 70. Postępowanie dyscyplinarne lub porządkowe z powodu naruszenia obowiązków służbowych, które posiada znamiona czynu karygodnego, ściganego ustawami karnemi, może się toczyć równocześnie z karnem postępowaniem sądowem w tej samej sprawie; może być jednak zawieszone aż do ostatecznego zakończenia karnego postępowania sądowego.

Art. 71. Urzędnik, skazany prawomocnym wyrokiem sądu karnego, podlega wydaleniu ze służby bez postępowania dyscyplinarnego, o ile skazanie pociąga utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego.

Art. 72. Do postępowania porządkowego i dyscyplinarnego, nie należy rozstrzyganie o pretensjach cywilnych.

Art. 73. Za wykroczenie służbowe nakłada się następujące kary porządkowe:

1) upomnienie,
2) skrócenie lub odmowa urlopu wypoczynkowego.

Art. 74. Kary porządkowe nakłada władza służbowa lub przełożona władza wyższa, o ile sprawa nie została już podana orzeczeniu komisji dyscyplinarnej; może nakładać je rownież komisja dyscyplinarna.

Przed nałożeniem kary porządkowej należy dać obwinionemu urzędnikowi możność usprawiedliwienia się.

Art. 75. O nałożonej karze porządkowej zawiadamia się urzędnika na piśmie z podaniem motywów. Kar porządkowych nie wciąga się do wykazu stanu służby.

Art. 76. Orzeczenie o karze porządkowej nałożonej nie przez komisję dyscyplinarną i nie przez władzę naczelną, urzędnik może zaskarżyć w ciągu dni ośmiu do władzy bezpośrednio wyższej, która sprawę rozstrzyga ostatecznie.

Od orzeczeń komisji dyscyplinarnych i władz naczelnych o nałożeniu kar porządkowych odwołanie nie służy.

Art. 77. Za występki służbowe nakłada się następujące kary dyscyplinarne:

1) naganę,
2) odliczenie lat służby od roku do trzech,
3) obniżenie stopnia służbowego o jeden lub dwa, z zawieszeniem możności awansu na przeciąg jednego roku do lat trzech.
4) przeniesienie w stały stan spoczynku z umniejszonem uposażeniem emerytalnem najwyżej do 50%.
5) wydalenie ze służby.

Art. 78. Kary dyscyplinarne nakładać może jedynie w drodze orzeczenia właściwa komisja dyscyplinarna na podstawie wyniku postępowania dyscyplinarnego, przeprowadzonego zgodnie z ustawą o postępowaniu dyscyplinarnem. Przy wymierzaniu kar dyscyplinarnych, wymienionych w art. 77, należy w każdym poszczególnym wypadku mieć na względzie doniosłość występku służbowego i powstałych z tego powodu szkód, stopień winy, jakoteż dotychczasowe zachowanie się urzędnika. Orzeczenia dyscyplinarnego nie można zamienić, ani znieść zarządzeniem administracyjnem.

(D. c. n.)

Odezwa Ministra Spraw Wewnętrznych.

„W niezmiernie ciężkich warunkach powstała i krzepła w swej pracy Policja Państwowa, jako jeden z ważnych organów młodego Państwa Polskiego.

Od pierwszego okresu organizacyjnego stanęła Policja Państwowa wobec trudnego zadania zlikwidowania i wchłonięcia istniejących na terenie Rzeczypospolitej kilkunastu różnorodnych formacji służby bezpieczeństwa, a więc: Policji komunalnej i Milicji Ludowej, Straży Kolejowej, Straży Rzecznej, Żandarmerji Krajowej, Wojskowej i Etapowej, Policji komunalnej małopolskiej i wielkopolskiej, Policji kresowej, które to formacje albo powstawały samorzutnie, albo przejściowo zostały powoływane do życia lub też były pozostałością nienormalnych warunków życia stworzonych przez wrogie okupacje.

Dzięki jednak wytrawnemu i ideowemu kierownictwu, przełamała policja polska piętrzące się trudności. Okres organizacyjny należy uważać za ukończony.

I w tym momencie stwierdzić mogę, że nakreślona przez ustawę z dnia 24 lipca 1919 roku organizacja Policji Państwowej została przeprowadzona na całym obszarze Państwa konsekwentnie i energicznie, że dobór ludzi na kierownicze stanowiska dokonywany był ostrożnie i bezstronnie, że ład, porządek i karalność umiejętnie były utrzymywane, a sama Policja przez częstokroć ofiarną nawet z życia pracę, zdała egzamin ze swej sprawności i najlepszych chęci służenia dobru sprawy ogólnej.

Obecnie leży przed Policją Państwową niemniej ważne zadanie pogłębienia wiedzy fachowej, udoskonalenia się w służbie, sharmonizowania działalności swej z pracami innych organów państwowych, oraz zasłużenia sobie w opinji społeczeństwa na zaszczytne miano policjanta - obywatela.

Do wypełnienia tych zadań wzywam wszystkich funkcjonarjuszów Policji, ufając ich gotowości służbowej, dobrej woli i głębokiemu zrozumieniu obowiązku obywatelskiego".

Warszawa, dnia 12 kwietnia 1922 r.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Antoni Kamieński.

DZIAŁ POLICYJNY.

Pochwały.

Stosownie do odezwy Wydziału VIII Magistratu m. st. Warszawy z dn. 11 b. m. za № 307, Komendant P. P. udzielił pochwały:

Przodownikowi 26 kom. Majewiczowi Aleksandrowi i posterunkowemu st. śledcz. 26 kom. Johnowi Romanowi, za energję, szybką orjentację i gorliwość wykazaną przy ujęciu dwuch sprawców kradzieży, oraz odnalezieniu części skradzionych rzeczy.

KRONIKA.

KOMUNIKACJA ZE ŚLĄSKIEM POLSKIM.

Warszawska stacja telegrafu państwowego połączona została bezpośrednim przewodem z Katowicami do wymiany korespondencji telegraficznej.

PRZEKAZY TELEGRAFICZNE.

Maksimum, jakie można przesłać przekazami telegraficznemi postanowiono podnieść do 50.000 mk.

STYPENDJUM PREZESA MINISTRÓW PONIKOWSKIEGO.

Prezes Ministrów Ponikowski przeznaczył stypendjum w kwocie 500.000 mk. dla Konserwatorjum Muzycznego w Warszawie. Jest to pierwszy prezes ministrów, który zwrócił uwagę na potrzebę poparcia tej dziedziny naszego życia kulturalnego, lubo wszak mieliśmy pomiędzy prezydentami muzyków. Pierwsze stypendjum przyznane zostało przez Radę pedagogiczną Konserwatorjum p. Feliksow. Rybickiemu, uczniowi klasy kapelmistrzowskiej (dyrektora Melcera) i kompozycji (prof. Statkowskiego).

Redaktor J. Plewiński.

Drukarnia F. Syrowiaka i S-ki, Senatorska 38-39, tel. 69-60.